

Številka 3.

Izdaje in ureduje SREČKO MAGOLIČ.

Leto III. 1888.

V zastavnici.

(Se poje po melodiji »Mornarja«.)

Oj, ura, bodi zdrava,
V zastavnico podava
Zdaj vkupaj se oba;
In v njej boš ti ostala,
Zvesto na me čakala
En mesec al' pa dva.

Vse mesto sem prebrodil,
Iskal sem, da posodil
Bi kdo kaj novcev mi!
Zastonj bile so prošnje,
Nikdo odprl ni mošnje,
Ker suhi b'li so vsi.

Nič novcev, — žeje mnogo,
Osoda, oj prestrogo
Si obsodila me!
Ti ura le rešila
Me boš, da umorila
Ne boče žeja me! — —

Le hitro novce v roko,
In urno ex hoc loco,
Tje, kjer se toči ol! —
Hej, dekle, gost je v krčmi,
Napolni s pivom vrč mi,
Jaz zlij ga bom navzdol! —

Kilometer.

Centek-ova ženitev.

Čitelj Centek — mož učen
Deklet ni maral — niti žen;
Ne Urše, Neže, niti Mice
Zmešale niso mu — butice.

On živel sam je dan na dan
Sposoben prav za samostan
Prebiral strune je in knjige,
Dekletom kazal osle — fige.

Tako preteče leto dni,
Da Centek se zaljubil ni;
Lep res ni bil in ne premožen,
Učen zato pa in pobožen.

Pa leta le naprej hité,
Ljubav prikrade se v sercé;
Kot gada dekle je sovražil,
A dan na dan za njo zdaj lazil.

Ogibal se ji je poprej
Kot se dekletom je vselej,
A zdaj pa ljubljena deklina
Prešla ni več mu iz spomina.

Srce ni dalo mu miru,
Dokler ni slišal nje glasu.
Po noči več ni mogel spati,
Pod okno nje je hodil stati.

Zamaknen v okno je zijal
In pesmice o nji koval,
A naposled pa to je sklenil,
Da pri Pavlini bo se — ženil.

Kar sklenil je, to se zgodi,
Dobil jo je čez tedne tri.
Življenje novo in veselo
Obema zdaj se je pričelo. —

A Centek zdaj igral je — pil
In volje židane rad bil,
Kar on imel je in deklina
Pognal je v igri, s kupo vina.

Nasledki — jezen kakor vrag,
Ženico vrgel je čez prag;
Ker beračija zdaj za kazen
Oba spodla je — narazen. —

Kozimuri.

Gorjé.

V gostilni sva molče sedela,
Pred nama stal je poln bokal,
A novcev nisva nič imela;
Kaj neki bo krčmar dejal!

»Plačala bova jutri, oče,
»Hudi ne bodite nikar!«
Sem rekel skoraj jokajoče,
Molče prikimal je krčmar.

Molče me prime za ramena,
Molče te zgrabi za roko, —
Le jedno dvignjenje kolena —
Že sva ležala pred vežo. — —

Drašlerjev Fik.

Slika iz življenja v nekem trgu na Slovenskem.

Spisal C—t—č.

(Dalje.)

IV.

ako težavna in delikatna je bila naloga, ki so jo naprtili čitalniški kolovodje gospodu Koprivarju, kar je lahko posneti iz tega, kar smo dosle povedali. In res je mnogokrat le on s svojim finim taktom dosegel, da se je brez kvarnih nasledkov odstranila med sodelujočim obojem nastala kriza. Častna ta služba zahtevala je intenzivnega

občjenja z ženskim spolom tržkim: danes je bilo treba prestopiti ta prag, jutri drugi. Visoko cenečemu posebno zaupanje, s katerim so ga čistili tržki veljaki, bila mu je prva skrb, da je to zaupanje tudi opravičil. Trudeč se za namene v prosepah socialnega življenja, treba je vreči raz sebe vso subjektivnost, svoj lastni „jaz“ mora se potisniti v najzadnji kotiček. Često je treba govoriti, obilo govoriti, ali malokdaj povedati, kako da se res misli. Ljudje z raznimi svojimi slabostmi hočejo tako.

Kardinalno to pravilo bilo je našemu junaku pre-dobro znano in zato ga je bila vsekdar, z vsakim in z vsako sama in gola ljubeznjivost, dasi ga je to včasih stalo, kakor nam je večkrat zatrdil, skrajnega moralnega navora in premagovanja samega sebe. In ravno uljudno to vedenje njegovo naklonilo mu je, kakor bomo kmalu slišali, obilo sitnosti.

To je pa tako-le prišlo. Stara in znana je resnica, da to, kar si kdo želi, najrajši verjame in upa. In vsaka ženska mnogo želi in mnogo upa. Mnoga tržanka si je namreč krivo tolmačila Koprivarja ljubeznjivost in tako je vzbujal dobri mož, dasi nehote v mnogih žanskih prsih nade, o katerih niti misliti ni bilo, da bi se kedaj vresničile. Priznamo sicer, da so taki možje, ki prisegajo in poklanjajo srca svoja večim ženskam hkratu — kar pa tudi ni bogsigavedi kako pošteno — ali roke svoje, to pa že ne gre, kedor bi to hotel, zašel bi v konflikt s kazenskimi zakoni. Ženski pa, kakor znano, nikakor ne zadostuje srce, ona hoče imeti tudi roko, vsega moža in za vedno. Prišlo je, kakor je moralo priti: črna zavist in iz te izvirajoče tekmovanje in litanije vseh onih, ki bi bile rade prej ko mogoče prijadrale v zavetje svetega zakona. In tako se je obistinila varijacija svetopisemskega

reka: veliko jih je bilo poklicanih, jedna sama izvo-ljena; jedna zmagovalka in cela vrsta družih, ki so zastonj upale in čakale. A kdo ne ve, da v svojih nadah prevarjena ženska nikdar ne pozabi, nikdar ne odpusti. Jeza, huda jeza je neizogibna.

Častiti čitatelj — ljubeznjivih čitateljic si ne upamo apostrofovati, kajti bojimo se, da so malo hude na nas — nas že razume: vse naše igralko so se zaljubile v gospoda Koprivarja.

Kaj to pomeni: več žensk zaljubljenih v jednega in istega moža — to pa ne bomo na dolgo pripovedovali, menimo, da bi bilo odveč. In če so vse te ženske prisiljene, slednji dan skupno občevati z istim, od vseh obožavanim možem, potem si že lahko misliti-kako nekako da je bilo Junak naš postal je pravi pre-pirni objekt med navidezno krotkimi eteričnimi sedemnajst letnimi golobčicami, in onimi resolutnimi devicami, ki so že imele za saboj pomladansko dobo življenja svojega in ki so se približale oni kritični starosti, katero ženske, zlasti neomožene, celo pri sodnji kaj nerade priznajo. In ženske, ki so že toliko in toliko pepelnih sred ploh vlekli in ki se jim je bati, da bodo morale opravljati vse svoje žive dni nevhvaležni ta posej, take Evine hčere so posebno iznajdljive, da celo ženjalne, ako je treba zasnovati intrige in polena pod noge metati — vrstnici svoji. Osobito pri skušnjah je zasel vsaka svojo, vsem drugim sovražno pozicijo, in privedla v boj v obrambo te opozicije cele baterije omamljive ženske koterije. Dobro poznajoče važno taktično načelo, da je treba namreč gibanje sovražnika neprestano opazovati, nadzorovale so druga drugo najstrogejše — ta najbolj mučeni vseh načelnikov veselničnim odsekom bil je pod tako kontrolo, da nikdar tacega. Vsak pogled, vsak korak, vsak migljaj, vsaka poteza na obrazu, koliko besedij je govoril s to, koliko z ono, jeli prijaznejše občeval z Mici ali Fani, daje li prednost Pepci ali Tončki — vse te strašno imenitne stvari nadzorovalo je v tem pogledu posebno bistro žensko oko. In po skušnji vračale so se domov jedna z najlepšimi nadajami, druga v hudi nevolji in črni zavisti ter s trdnim sklepom, da se takoj odpove sodelovanju. Do sledeče skušnje se je pa zopet utolažila in prišla je zopet k skušnji, kjer se je tisto intrigovanje in tekmovanje vestno nadaljevalo.

Dasi neprostovoljni prouzročitelj, bil je Koprivar dosle neaktiven udeleženeec, tihi opaževatelj v ti ženski borbi. Ker je delil žarke uljudnosti svoje na vse strani enakomerno, bilo mu je lahko se tako gibati, da se ni spodtaknil ni na desni ni na levi. In tako je bil kakor sanitetna kolona med bojnimi četami, na katero se ne strelja. Nijedna ni slutila, da bje boj »brez upa zmage« in da je zmage venci že drugi prisojen. Da bi bile to vedele, udarile bi bile izvestno tudi proti njemu na drugo struno, kar je pri ženskah že običajno.

A prišel je trenutek — kaj takšnega ni mogoče dolgo prikrivati — da so zvedele in v tistem trenutku prenehala so, kakor bi pihnil, nasprotstva mej njimi in postavile so se v vrsto, rama pri rami, proti — ljubimcema. Vse je navdajalo jedno čutstvo: maščevanje, če ne drugače, vsaj z jezikom.

V tem trenutku so se pričele prave sitnosti za Koprivarja in njegovo izvoljenko.

V.

Ivan Dolnik — sam se je pisal za Dollnigga — bil je bogat trgovec, odločen materijalist, prava kramarska duša. Njega idejal je bil — denar. Dasi je bil

član čitalnice naše, ker že drugače ni bilo mogoče, a sicer odločen protivnik narodnim naporom našim. On ni mogel pojmiti, kako se more, pameten, priletan mož nauševati za take »neumnosti«. V čitalnico prišel je le tedaj, ako je imel kaj posebnega govoriti z gospodom »doktorjem« ali sodnikom. Slovenskega časopisa ni vzel v življenji svojem nikdar v roke. Pravega političnega prepričanja sicer ni imel, a prišteval se je nekako ponosno oni, pri nas nezatni strankici, ki se drži gasla: Mi smo Kranjci! Žal, da so ti »Kranjci« najnevarnejši protivniki narodnemu napredku. Ljudstvo naše jim je nadelo naslov »nemškutarjev«.

(Dalje prihodnjč.)

Centek nese — mraz.

Po cesti, glej, koraka mož,
Na rami Centek nese koš;
Oh kaj bi v košu pač bilo,
Da dela težo mu tako? —

Po cesti dalje tih gre — nem,
Ogiba vsakim se očem,
Na mitnici pa postoji
Ter koš težak tam odloži.

»No, dobro jutro Bog daj, mož!
Kaj hrani dobrega vaš koš?
Gotovo jajc je sto in sto,
Mitnine treba dati bo!»

»O, mitničar, gospod učen,
Ni z jajci koš moj naložen.
Res kisel delam jaz obraz,
A revež nesem »šolski mraz«.

Le čujte! Bilo je te dni
In mraz se v šolo naseli,
Kurkli peč smo dan na dan
Pa trud naš bil je ves zaman.

Odnehal ni; — na ta način
Ga bilo je dvanajst stopinj.
Za šolo to prekrt je mraz,
Pri lasu zmrznil mi je — las.

In mislil sem: »O mraz, ne boš,
Naložil te v pleten bom koš,
V Ljubljano te ponesel bom
In v časopis raztresel bom.

Zdaj nesem ga, gospod učen,
Mitnine pač bom oproščen,
Na struno pravo sem zadel,
Kaj ne, počitne bom imel?»

Kozimuri.

Stari Olimp v sedanjem času.

Humoreska v distihih; zložil I. Toporiš.

(Dalje.)

IV.

Zdaj so prišli na zemljo, za saboj zaprli so vrata,
Da bi ne prišel kak tat zopet vznemirjat neba.
„Eiς οὐρανόν“ je napis nad vrati, ki pot do Olimpa
Branijo drugim ljudem. — Nihče ne more v nebo.
Dolgo okrog so hodili bogovi lopova iskaje,
Poludne ura je proč, kje pa je tat Prometej?
Zdajci zapazi Merkur — on videl je skoraj najbolje —
Daleč pred njim, da beži hitro po cesti nekdo.
„To je Prometej gotovo, tovariši, zdaj pa tecimo,
Da nam ne bode ušel!“ vikne veselo Merkur.
Ko je Prometej zapazil, da bliža sovražna se vojna,
Bolj je še brusil pete, pot mu po čelu je lil.
Lok je pripravil Merkur in Mars je verige pretresal,
Meč je izdril Kvirin, — hitro so tekli naprej.
Prostor mej njimi in tatom se vedno in vidno je krajšal,
„Ravnokar bodemo skup!“ glasno zavpije Kvirin,
„Jaz zapovem ti, da stoj, enkrat te gotovo dobimo,
Komaj pred nami bežiš, čakaj, brezbožni me tat!“
Rekši je tekel še bolj in druge za saboj je pustil,
Marsa čelada, oklep, zraven verige težé,
Komaj dohajal ga je, a Hermes oba je dotekel.
Hermes, ki prvi je bil, zgrabi lopova hudo,
Vname mej njima se boj, a drugi v pomoč so hiteli —
Zvezan je ležal na tleh, vjet je bil zdaj Prometej.
Naglo zdaj tirajo ga v nebesa pred sodbo mogočno,
Jupiter čaka težko, rad bi se že maščeval.

V.

Sredi Olimpa vladar bog Jupiter z ženo Junono
V zlatem prestolu sedi, svoje moči si je svest. —
Zunaj zasliši ropot, kot tresel bi nekdo verige.
Jupiter večni že ve, kaj da pomenja ropot.

Vrata se zdajci odpro in v sobo ženó Prometeja,
Jezno je Jupiter vpil: „Zdaj sem te v roke dobil!
Zdaj mi ne bodeš ušel, trpinčil te bodem strašansko,
Kar si mi storil sedaj, večno se boš pokoril,
Večno najhuje boš muke trpeti, preaašati moral,
Čakaj, pokažem ti jaz, kdo je neba gospodar!“
Mirno Prometej je stal in hude poslušal besede,
Trpko je zrl na tla. Jupiter zopet prične:
„Hermes, moj zvesti služabnik, jaz tebi sem vedno zaupal,
Nekaj ti zdaj naročim, storil gotovo to boš,
Idi k Hefajstu pod zemljo in reci, naj pride on k meni,
Zraven ukaži mu še, kar ti bom zdaj-le naštel:
Kladivo, kleščé, žreblje in sponse — in drugo orodje
Kar potrebuje kovač, vse naj prinese saboj! —
Kar sem ukazal, to stori in srečno v nebo se mi vrni.
Vidva pa, Mars in Kvirin, spravita v ječo tatule
Kmalu jo bil Prometej v prestrašni temnici na varnem.
V spodnjem pa svetu Merkur pravil je božji ukaz.
Jupiter dolgo ni čakal in prišel Vulkan je iz Etné,
S saboj imel je reči, ktere naštel je Merkur.
Majhne postave Vulkan je in tudi nekoliko kruljev,
Vender je krepek možak, zraven še priden zelo.
Kralju nebeškemu kuje s Ciklopi on strele pogubne.
Ta je v nebo zdaj prišel, čakat povelja boga.
V cokljah tiče mu noge, iz trdega usnja je zástor,
Kteri pa že je imel luknjic obilo povsod;
Mnogo raztrgan klobuk pokrival mu goste lase je,
Zraven zelo oprášen, tak je bil tudi on sam.
Hlače še tiste imel je in tudi oprsnik in srajco,
Ktere je nosil takrat, ko je zapustil Olimp,
Padel na zemljo trdo in zlomil si levo je nogo.
Pipico malo imel vedno kovač je v zobeh.

(Dalje prihodnjič.)

Moje dekle.

Povprašal svoje sem dekle,
Zakaj, če resno ljubi me,
Priatelj moj od nje prejel
Srce je z lecta ves vesel.

Dekle na me se nasloni
Ter mi ljubko odgovori;
Naj le ima on srček tak,
Naj se ga veseli bedak.

On z lecta le srce ima,
Ki jedva plesnjev groš velja;
Ti pa nikar ne jezi se,
Vsaj moje imaš srčece.

Žena — koledar.

Nek mož izrazil je v navzočnosti svoje žene, da ničesar tako ne ljubi, kakor knjige.

»O, da bi bila jaz knjiga!«
vskliknila je na to ljubeznjiva žena.

»Ne bilo bi napačno!« odvrne naglo mož. »Toda, najbolje bi bilo, da bi bila koledar, kateri se vsako leto — menja.«

Dvojčka.

Izmed dvojčkov, katera sta si bila zelo jednaka, umrl je eden. Nekoliko dni potem, sreča živeči brat nekega znanca, kateri ga začujen vpraša: »Povej mi vendar, ali si ti umrl, ali tvoj brat?«

Dober pripomoček.

Ako imaš konja, ki se rad na cesti ustavlja in noče dalje voziti, stopi z voza, pusti konja, kjer je in pojdi domov. Konju postalo bode dolgočasno in lakota prignala ga bode slednjič zapustiti dosedanjo pozicijo ter dalje voziti. —t—

Talentovano dete.

»Vidiš, Nace, moje dete ima jedva polu leta, a je tako dobre glave, da že popolnoma samo iz zibeli páde.«

Izgovor je dober, če ga pes na repu prinese.

»Tebi se je prav treba ženiti, Tone! Doma imaš še 7čvrste stariše in ni ti sile pri njih!«

»France, meni verjemi, da bi se ne, in bi se ne; a imamo tako kljuse, da ne pije vode, bodisi še tako žejno, drugače, nego ako mu jo ponudi Šmetova Katra. Ker pa nerad vidim, da bi kljuse žejo trpelo, ker Katre ni zmeraj pri rokah, moram jo dobiti k sebi.«

Tri želje.

Nekega pijanca vprašali so, česa si najbolj želi, in sicer naj pove tri želje:

»Dovolj pijače!« vskliknil je naglo pijanec za prvo željo. Po daljšem molku izrazi drugo željo: »Še pijače!« in ker se navzlic dolgemu premišljevanju ničesar posebno dobrega ne domisli, vsklikne še tretjič: »Pa še nekoliko pijače!«

Da le ušesa ne izvedo.

Mož, kateri ni znal čitati, prejel je pismo o rodbinskih zadevah. Ker bi rad vsebino vedel sam, pošlje po dijaka ter ga prosi, naj mu pismo prečita, a on mu med čitanjem ušesi zamaši.

Kakošen mora biti župan.

„Kaj pa ti praviš, Peter, meni je novi župan po godu!“

„Veš kaj, Primož, bil bi že, bil; samo pre-malo ima pod palcem.“

„To pa že ni res; pod palcem ima toliko, da malokdo, — kedar „šnofa.“

Tudi delo.

„Ne moti me, ljuba moja, saj vidiš, koliko imam dela!“

„Čemu se pa sprehajate po sobi in ne delate, ako imate delo?“

„Ti temu ne razumiš, kar jaz delam; kajti delam z glavo.“

„A, tako! Jaz sem pa mislila, da pušite samo z ustmi.“ —

Národní ocvirki z julskih planin.

Priobčuje Горски Нихавец.

1. Karabuljca ali zvita boterca.

(Dalje.)

Gospodar je kosil drugega jutra travo na travniku za hišo. Mimo pride soseda boterca, ki pozdravlja: „Dobro jutro, dobro jutro, — senoseka dva! Ali ga bomo eno — prežo?“ In izpod krila vzame iz črnih hlač — srebrno tobačnico, tleskne z roko po pokrovu, odpre ter ponudi: „Kar na debelo pograbitna, — senoseka dva!“ Debelo je gledal boter svojo boterco, ki nosi pod krilom lepe črne hlače, njuha tobak in govori o dveh senosekih, ko je vendar le sam na travniku. Zdelo se mu je, da je boterca gotovo le pregloboko pogledala kozarcu dno, — zato pa ne reče besede, vzame oščipek tobaka ter kosí dalje. Za dobro uro se boterca povrne, gre do našega znanca, govoreč: „No,

pa sem že zopet tukaj, vrla senoseka dva! Bog Vama daj srečo! Ali ga bomo — eno prežo?“ In zopet je videl črne hlače in tobačnico. Našega znanca je pograbila jeza, domneva je, da hoče boterca z njim le norce briti, raztogoti se: „Kaj se zlodja z mano norca delate! Zamera gori, zamera doli: vi botra ste danes pijana, — ali kali! Saj sem vendar tukaj vedno le sam!“

— „Lejte, lejte, boter, ne zamerite: sinoči sem karabuljco jedla za večerjo, zato pa vidim — dva; šele sedaj se spominjam. O ti preteta karabuljca, kmalu bi postala celo pijanka zaradi tebe! — Nikdar več te ne bom jedla!“

— »Kaj? Kako?!
Kedar se karabuljco večerja, se potem vidi vse po dvoje?« — hitel je boter popraševati na vso sapo, ker spominjal se je, da je tudi on večerjal karabuljco istega večera, ko je videl v postelji dve glavi. —

— »I no, kako pa! Ali niste vedeli tega?« — zavrnila mu je botra. zopet moledvajoč, naj ji odpusti le-tó nepriliko ter naj nikar tega komu ne pravi, da se jej ne bodo ljudje posmehovali.

— »Aaaa, hudni-i-ika! še le tako je ta stvar« — mislil je boter. — »Ti tepec grdi ti, in ti si že koj slabo mislil o ženici svoji. — Toda tiste hlače? Pa lej hudni-i-ika, tudi botra jih ima.« — »Botra, kako je pa to, da nosite hlače? To je res čudno!«

— »Kaj bo čudno, saj jih ima tudi Vaša botra!«

Led je bil prebit. Mož je hitel koj domov, pokleknil pred ženo, objel jo za kolena in milo prosil odpuščanja, ker je tako slabo sodil o njenej zvestobi in krepostih.

In od tega dne je bil mož trdno uverjen, o angeljskih krepostih svoje ženke, da je brez skrbi izostajal tudi po več tednov z doma. Ženo pa, ne vemo, je-li karabuljca še kedaj rešila iz zadrege, ali ne! —

Skakalnica.
Priobčil Vinko Lapajne.

žil-	trp-	mi	ža-
te-	jo	v	lje-
mi	ce	lost	hu-
ti-	če	nje	pet

Rešitev in ime prvega rešilca v prihodnjem listu.

vse	te-	čr-	nič	dim	ne	do	pe-	in	va	in	čas-
ve		hu-	re-		mla-	Če	jat-	vre-	ti-		ne-
de	me	ža-	in	me		tr-		ti	zač-	ga	va
nim	sta-	kal		če		pri-	me	lji	va	pus-	po-
Če		spraz-	rim	jo	de-	na	slad-	ti-	zo		Bo-
da	bo-	ma-	kli-	bim	ko	de-	di	vse	je	da-	mi-
i-	co	kam	te-	da-	ra-	za-	jo	lo	za	se	ce
ta-	ga	ce		po-	Dru-	pi-	pa		vin-	in	da
kup-	na-	na-	po-	če	je	vin-	pus-	so-	ra-	cel	dva
jem		dru-	li-	moč	jem	gi	po-	svet	te-		ži
gič	jem	pi-	tak	ce	ce	po-	naj	ti-	vra-	mi-	pe
	glad-	vin-	noč		in	pa		i-	če	jo	
	to-	me	ži	dan	jo	da	va	nam	ža-	stran	
ko		in	lej	da-			le-	na	ma-		le-
	vse-	la-			ra-	je-			že-	ti	
		Po-	je	hu-	mi-	po-	se	pe	de		
lič	mi			in	ček	zdi-	jo			be-	ne
		Jaz	moč	lo			li-	se-	da-		

Zlate resnice.

Urednik slovenskega lista je umetnik, jednak plešalcu na vrvi: omahne li na jedno ali drugo stran, po njem je. (Z jedne strani mu preti državni pravdnik, z druge strani pa občinstvo, in sicer ono najraje, katero njegovega lista ne podpira niti duševno niti gmotno.)

Poslušaj prijatelj, če nisi gluhi!
Ne preziraj ljudi poleg sebe.
Glej, mnoge je že ugonobil napuh;
Prijatelj, kaj, ko bi i tebe!

Človek molčeč ima najboljše misli,
Zato, širokoustnež, imej ga v čišli!

Hinavec, lizun mi bodi in laži;
Telo le, a srca ljudem ne kaži:
Odkritost, ljubezen, žal, prazna je fraza:
Napak smo polni, kakor „berač mraza“.

„Odgoja!“ kriči učen pedagog,
A jaz ne kričim za njim: „odgoja!“
Čuj, jaz in pa z manoj razumnik mnog
Človeštva dejanja drugače razsoja:

„Odgoja poštenosti ne rodi,
Odgoja poštenosti tudi ne kvari:
Prostak preprosto ljudi slepi,
Omikan pa jih umetno slepari.

Poštenost se le s človekom rodi,
In nikdar mu več je nihče ne iztrebi:
Pošten bogatin pomoč deli,
Ubog pa si s prošnjo pomaga v potrebi.“

Resnica — ali recept, ogniti se preprirom.

Še nikdar se ni vprašalo: kdo je molčal? temveč vedno: kdo je govoril? —t—

Saj ne bova.

Župnik sreča na robu gozda dva dečka
„Kam ideta?“ vpraša ja prijazno.
„V gozd po drva.“
„Le idita, toda ne lomita mladih dreves.“
„O, saj jih ne bova; saj sva vzela žago s seboj,“
odgovorita brezskrbno ter jo pomakneta dalje.

Dobra očala.

Kupec vpraša optika, izbiravši očala: „Ali so to dobra očala; bom li videl ž njimi štiri ure daleč?“
„Kaj, štiri ure? To je prava reč! Z mojimi očali vidite lahko petdeset tisoč milj daleč, da, celo luno vidite ž njimi!“

Hrepenenje po križi.

Nekemu narodnjaku (?) ki tako zelo po kakem križi hrepeni, da se klanja vladi, kakor so se nekdanj Egiptčani klanjali zlatemu teletu, naj bi vendar vlada ustregla ter mu pridobila kak križ, če družega ne zasluži, vsaj — domač križ. —

Malenkost.

A: „Stavim svojo glavo!“
B: „Na malenkosti ne stavim!“ —t—

Kozimuri: Veseli nas, videti Vas v krogu naših sotrudnikov in nadejamo se, da ostanete mož-beseda ter nam s svojim čilim, vedno rezgetajočim pegazom pomorete do zaželjenega vspeha. Oprostite pa, da Vam citujemo konečno še narodni pregovor: „Čez sedem let vse prav pride!“ ter dodamo: „Rogač“ pa še prej. Zdravstvujte! — Kilometer: Hvala! Nadejamo se, da se večkrat oglasite v našem listu z neusahljivim svojim humorjem. Bog živi vse „krokarje“! — Juretov: Hvala! Pozdrav!